Kui Jüri juba jõudis tubliste jalgu järel wida-
da, see on, kui aastat kümme wana oli, pidi ta
wõera juure minema ise omale leiba teenima, sest
et isa tal ära suri, kes weel teda ja haiglast ema
oli toitnud. Ema põdes weel mõne aja päraft isa
surma, siis pani surm ka tema silmad kinni. Nõnda
sai Jüri wara waeseks lapseks. Kui tark laps,
märkas ta küll, et ta nüüd üksi maailmas peab
läbi katsuma ajada. Rutjes ja wäga kurwa südа-
mega oli ta isa ja ema surnuaiale saatnud, kuhu
ka mõned tuttwad ühes tuliwad, kes ise ka waesed
inimesed oliwad, sest kes muud waese inimese matust
tähele paneb! Jüril oli, nagu oleks kõik teda maha
jätnud, ja nagu ei oleks armu tal enam kuhugilt leida.
Wende ega õdesid tal ei olnud, sugulasi ka mitte.
Wanemad oliwad teda wagal wiisil kaswatanud ja te-
male ikka ütelnud, et kõige parem sõber taewas
on. Selle sõbra poole pööras siis ka Jüri oma
südant ja palus õige hää, lapseliku meelega temalt
abi. Ta lubas ka õige hää, sõnakuulelik ja usin
laps olla, kui aga Jumal teda awitaks.

Niisugustes mõtetes läks wäike Jüri ema ma-
tuselt warsti jälle oma karja juure tagasi, mida ta
hoolega hoidis. Süda oli tal küll furb sees, aga
oli lapseliku palwe läbi kergemaks saanud. Tema mee-
lest oli, nagu oleks Jumal tema palwet kuulnud,
kes ta täieste nüüd waene laps oli. Jah, ta ei ek-
sinud mitte, Jumal oli tema palwed kuulda wõt-
nud. Küll tuli esite tal loomakesel raske elu, oli
ju teiste lüüa ja lükata jäänud, ja keegi ei küsinud
ta järele, kas tal hää ehk paha elu oli.

Ta jäi selleſama peremehe juure mitu aastat
karjaseks ja täitis oma kohust truiste ja hoolega.
Kõik, mis talle perewanemate poolt üteldi, tegi ta
nurisemata ja sõnakuulelikult ära ja oli alati usin
ja wirk. Sest ei wõinud see siis ka teisiti olla, et
peremees ja perenaene Jürid iseäranis armastama
ja usaldama hakkasiwad. Jüri oli ka muidu tark
poiss. Õnnis ema oli temale lugemise kätte õpeta-
nud, mis sel ajal wäga aruldane asi oli niisuguse
wäikese poisi juures. Õpihimu ajas teda ka karjas
sagedaste raamatuid lugema, mis ta enesele kas tutt-
wate inimeste käest oli lugeda palunud, ehk ise mõne
kogutud kopiku eest ostnud. Nõnda teadis ta mõn-
dagi, mis üle täiemadgi inimesed aru ei osanud anda.
Koolisid sel ajal weel suuremat ei olnud, ja mis oli-
wad, need oliwad muidu lugemise õppimise koolid. Et
tema juba lugeda oskas, selle pärast ei saadetudgi
teda enam kooli.

Oli Jüri wiisteistkümmend aastat wanaks saanud,
siis sai ta karja ametist lahti ja pidi künnipoisiks hakka-
ma selleſama peremehe juures. Mul ei ole tarwis
meelde tuletada, et ta ka ses põlwes wanal wiisil
usinaks ja sõnawõtikuks jäi. Juba aasta pääle
selle oli tal täie mehe jõud iga tööd nõsama teha,
nagu teine meeski. Perewanemad andsiwad talle
ka hää meelega täie sulase palga, mis talle enesele
õige palju röömu tegi. Riided ja söögi sai ta pe-
rewanemate käest, nii et ta palga täieste tagawara
wõis panna, sest et ta pillaja ei olnud. Waheſt,
kui ta kiriku juure, linna ehk laadale läks, siis ostis
nesele mõne kasuliku raamatu, see oli kõik, mis esi

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1879, lk. 19